

stemme imod Finansloven. Han mente, at jeg havde ikke anden Udvej, naar jeg overhovedet havde den Opfattelse, at denne Regering paa ethvert Punkt tog fejl og gjorde Galskaber. Saa slemt er det nu heller ikke. Jeg kunde vanskelig tænke mig en Regering, der skulde være af den Beskaffenhed, at den kun gjorde Galskaber. Der maatte vel være en eller anden Ting, enhver Regering gjorde, som jeg kunde billige. Men jeg kunde i øvrigt ikke efterkomme den højtærede Finansministers Opfordring til at stemme imod Finansloven, thi jeg ønsker under de foreliggende Forhold ikke Finansloven forkastet, jeg ønsker den vedtagen, og jeg ønsker ogsaa at yde min Medvirksomhed dertil. Denne Medvirksomhed skal ikke bestaa i, at jeg vil stemme for Finansloven, men jeg mener at kunne gaa saa vidt i hvert Fald i Imødekommen overfor Finansministeren, at jeg kan undlade at stemme. Men jeg erkender, at enten man undlader at stemme for Finansloven eller stemmer for den, er der ikke deri nogen væsentlig Forskel. Vil man modsætte sig Finanslovens Gennemførelse, stemmer man imod den. Men naar man undlader at stemme for den, er Stillingen jo den, at man ved sin Tilstedeværelse og Deltagelse i Afstemningen yder sit Bidrag til, at Finansloven føres igennem. Det kunde kun tænkes, at den ikke blev ført igennem, hvis alle Tingets Medlemmer undlod at stemme, men det kan man ikke forudsætte vil ske, eftersom den højtærede Finansminister er Medlem af Tinget, og han maatte i hvert Fald stemme for sin egen Finanslov. Det kunde tænkes, at der kun vilde blive faa om at gøre det. Da jeg havde Ordet under Finanslovens første Behandling, udtalte jeg, at det kunde have sin Interesse, om det væsentlig blev Ministeriets nærmeste Venner, der ved at stemme for Finansloven kom til at gennemføre den. Ministeriets nærmeste Venner ere ganske vist ikke mange, men der er jo for det første Finansministeren og for det andet det ærede 12te kongevalgte Medlem (Trier), jeg ved ikke, om der er flere, men de to ville under alle Omstændigheder være tilstrækkelige til at besørge det, naar alle Tingets øvrige Medlemmer afholdt sig fra at stemme. Imidlertid kan man ikke gaa den Vej, idet et større Mindretal har udtalt sig for at stemme for Loven med det Forbehold, at deri ikke ligger nogen Tilkendegivelse af Tillid til den højtærede Regering, medens et andet Mindretal har erklæret at ville afholde sig fra at stemme.

Jeg ser, som sagt, ikke nogen Væsenforskel derimellem, men en Gradsforskel er der ganske vist, og det kunde godt have interesseret mig at se, at det kun blev ganske enkelte Medlemmer, som stemte for denne Finanslov, det vilde have været et saadant kønt Udtryk for den nære, den særlige Tillid, denne Regering har i dette Ting, som den har bebudet en Udryddelseskrig imod.

Saaledes som Forholdene ligge for, skal jeg gaa den Mellemvej at afholde mig fra at stemme, men jeg erkender, som sagt, at deri ligger ikke noget Heltmod. Jeg vil kun dermed paa en noget tydeligere Maade end ved at stemme med Forbehold gøre Finansministeren opmærksom paa, at jeg ikke, som han udtrykte sig, betragter denne Regering som den rette Regering her til Lands, thi det gør jeg ganske vist ikke.

Rottbøll: Idet jeg i øvrigt kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører for det Mindretal, jeg tilhører, (Johansen) sagde, vil jeg tillade mig at gøre en enkelt Bemærkning. Den Gang Regeringen gjorde sin Svingning i Forsvarsspørgsmaalet, erkendte den eller har i alt Fald senere erkendt, at den radikale Forsvarsordning, som den ønsker gennemført, ikke kunde gennemføres her i Landstinget. Det var da ret rimeligt og naturligt, at man mente, at Regeringen havde sikret sig dens Gennemførelse i Folketinget, at de i og for sig vare enige med deres allierede derved om, at hvis der ved de kommende Folketingsvalg skulde blive et Flertal af Radikale og Socialdemokrater, kunde man i alle Tilfælde gennemføre den radikale Forsvarsordning. Man søgte i Folketinget fra forskellige Sider at faa en klar og bestemt Udtalelse fra Socialdemokratiet, om der nu var en saadan Aftale, saa at Regeringen kunde gaa til Valg paa det Program at gennemføre sin radikale Forsvarsordning, saa at den i det mindste havde Sikkerhed for, at hvis der blev et Flertal, vilde den ogsaa kunne gennemføres i Folketinget. Det var dog det mindste, man kunde vente. Til Trods for mange Opfordringer til Socialdemokratiets Ordfører i Folketinget, fik man, saa vidt jeg kan se af Forhandlingerne, ikke noget klart Svar, man gik udenom det, man vilde ikke binde sig, man vilde se. Det har naturligvis sin Interesse at faa Klarhed over dette Spørgsmaal, især da vi staa overfor et Folketingsvalg, om altsaa Socialdemokratiet gaar til Valg paa en Afvæbning eller gaar til Valg paa det